

Afsætningsret vil være at betale Afgift til vedkommende Kommune." Denne Bestemmelse have vi haft før, vi have den i Loven af 23de Maj 1873 § 5, som er en ændring til selve Næringslovens §§ 38 og 39. Ganste vist skriver Kommissionen i sin Betænkning som Motiv til Lovforslagets § 4 her, at de have udvidet denne Ret ikke alene for Handel i smaat, men ogsaa for Handel i stort for Skibe, som lægge ind i Havn og have Udsalg. Det kan være, at Forholdet er saaledes, at den Bestemmelse kan komme til Anvendelse for Svenskerne Afsætning af Silb paa Bornholm; det tror jeg gerne; men jeg er sikker paa, at det ingen praktisk Betydning vil faa; thi hvis en Kommunalbestyrelse vil paalægge svenske Fiskere f. Eks. i en Købstad, hvor de kan ligge flere Maanedes for at afhænde deres Fangst, at nu skulle de betale Skat, saa ville de ganste rolig flytte over til en anden Kommune. Vi have ikke mindre end 7 Søstæder eller Handelspladser i 6 forskellige Kommuner, og saa have vi gode Baadehavne i 5 forskellige Kommuner, saaledes at de i 11 forskellige Kommuner meget godt kunne komme i Havn og sælge deres Fangst. Utsaa naar en Kommune vil paalægge dem Skat, saa flytte de ind i Nabo kommunen, og saaledes kunne de unddrage sig Skatten. Jeg er sikker paa, at denne Bestemmelse ikke faar nogen praktisk Betydning, selv om man vil benytte sig deraf, som man kan bedst. Da bornholmste Fiskere have god Grund til at vente en lignende Bestemmelse i Næringsloven, som den tydske Lov har, hvorefter der maa betales en aarlig Afgift af 48 Rmk. for at faa Lov til at sælge den Slaags Varer, saa er det selvfølgelig en Skuffelse for dem derovre at se Forslaget i den Skikkelse, det nu har. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til det Udvalg, som maatte blive nedsat til at behandle Lovforslaget, at tage nærmere under Overvejelse, om ikke en saadan Bestemmelse kunde blive indført. Jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister, om han ikke kunde være med til, at de bornholmste Fiskere kunde faa lige Raar med de svenske i vort eget Land; men det have de ikke for Tiden. Naar Svenskerne have Lov til at fiske paa dansk Søterritorium ved Bornholm og saa blive liggende flere Maanedes for at afhænde deres Fangst i den bedste Tid uden at betale Afgift, saaledes som de danske maa, saa er det Forholdet lige, og det synes jeg, er det mindste, man kan forlange, at Landets egne Born have lige saa gunstige Forhold her i Landet som Nabonationernes Undersaatter have, der ernære sig ved Fiskeri. Jeg gad vist, hvad

Landboerne vilde synes om, hvis man tillod Svenskerne at indhøste paa deres Marker og det uden at betale Skat. Hvad vilde man sige, hvis Svenskerne kunde hugge i Statens Skove og det tilmed uden at betale Skat. Man lader vore egne betale, men ikke de fremmede. Jeg synes, at Forbitrelsen i Anledning af dette Forhold er ikke ubegrundet, og at man paalagde Svenskerne noget lignende, som vore Fiskere maa give i Tydskland, hvor de ikke have Lov til at afsætte deres Varer uden at betale en aarlig Afgift af 48 Mark; hvis man lod Svenskerne, der fiske paa vort Søterritorium, betale en lignende Afgift, forekommer det mig, at det vilde være vel begrundet. Derfor vil jeg slutte mine Bemærkninger med en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister og det Udvalg, som vil blive nedsat, om at tage dette Forhold under Overvejelse, saaledes at de bornholmste Fiskere i det mindste faa lige Ret med de svenske paa vor egen Grund.

Scharling: Jeg maa tilstaa, at jeg i Torsdags blev noget forbauset ved de Angreb, som saa stærkt og voldsomt rettedes mod det foreliggende Lovforslag. De Herrer maa dog vide, at da der bevilgedes 20,000 Kr. til en Næringskommission, saa var det dennes Opgave netop at gøre sig bekendt med og tage under Overvejelse de Klager over de bestaaende Tilstande paa Næringsvæsenets Omraade, som i lang Tid ere komne mer eller mindre til Orde fra de næringsdrivende; det maatte ogsaa betragtes som temmelig givet, at hvad denne Kommission skulde foreslå, var Midler og Veje til at raade Bod paa disse Klager og afhjælpe de paaankede Vlempes og Mangler, og det var da i det væsentlige givet, i hvilken Retning Kommissionens Indstilling vilde komme til at gaa. Jeg maa nu for mit Vedkommende tilstaa, at ved at læse Kommissionens Betænkning er jeg snarere bleven behagelig overrasket ved den Moderation og Besindighed, hvorom denne Betænkning helt igennem bærer Vidnesbyrd. De enkelte Klager ere ikke blot omhyggelig og indgaaende overvejede; men der er ogsaa gennemgaaende vist en Bestræbelse for ikke at gaa til en Afhjælpning, som kunde paasføre andre Samfundstredse væsentlige Byrder. Jeg maa tilstaa, at jeg vilde blive glædelig overrasket, om det maatte vise sig, at de Forbringer, som Agrarerne ville fremkomme med, være lige saa beskedne som de, der ere fremkomne i denne Kommissions Betænkning, navnlig hvis de i samme Grad maatte vise sig fri for at stille Krav til Statskassen. Det forekommer mig ogsaa, at adskillige af